

Arrest

nr. 41 699 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische afkomstig uit Kermanshah en hebt u de Iraanse nationaliteit. Op 21 december 2004 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u in Iran gezocht werd door de autoriteiten omwille van uw activiteiten voor de KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran). Op 6 januari 2005 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen die op 16 februari 2005 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw activiteiten voor de KDPI. Uw vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden bij arrest van 17 december 2008 door de Raad van State verworpen. Op 4 maart 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde nog steeds niet naar Iran te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u twee convocaties van de Iraanse autoriteiten neer

die u vier jaar geleden zou hebben ontvangen. Volgens u zouden deze afkomstig van de revolutionaire rechtbank. U verklaarde ook dat uw vader opgeroepen zou zijn omwille van u. Daarnaast haalde u aan dat u in België sympathisant bent van de KDPI. U zou deelnemen aan feesten, bijeenkomsten en manifestaties nav de uitslag van de presidentsverkiezingen in Iran. Ter staving van uw aanvraag legde u twee convocaties respectievelijk afgeleverd op 13/07/1386 (05/10/2007) en 14/07/1384 (06/10/2005), waarin u opgeroepen wordt om te verschijnen voor kamer twee van de Algemene Rechtbank van Sanandaj, foto's van uzelf tijdens manifestaties, een betalingsbewijs dd. 20/01/2005 waaruit blijkt dat u geld hebt gestort aan een Koerdische cultuurvereniging en algemene informatie over de situatie in Iran na de presidentsverkiezingen neer.

B. Motivering

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam voornamelijk omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen of documenten aan die deze weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen, integendeel: er kan geen enkele bewijskracht gegeven worden aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten met name twee convocaties respectievelijk afgeleverd op 13/07/1386 (05/10/2007) en 14/07/1384 (06/10/2005), waarin u opgeroepen wordt om te verschijnen voor kamer twee van de Algemene Rechtbank van Sanandaj wegens het verspreiden van een cassette van de KDPI aan de Pasdaran universiteit. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van bovengenoemde documenten (waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd) blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Deze conclusie wordt bijkomend bevestigd door het feit dat u verkeerdelijk beweerde dat de convocaties afkomstig waren van de Revolutionaire Rechtbank (CGVS, p. 5). Bovendien had u deze convocaties al vier jaar in uw bezit in België alvorens een tweede asielaanvraag te doen. U zou gewacht hebben om een tweede asielaanvraag in te dienen omdat u hoopte dat u geregulariseerd zou worden (CGVS, p. 6). Door het neerleggen van deze documenten, die geen enkele bewijskracht hebben en die de kern van uw relaas omvatten, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden.

Met betrekking tot uw activisme in België (aanwezigheid als gewoon deelnemer op enkele manifestaties, feesten en bijeenkomsten van de KDPI en manifestaties nav de uitslag van de presidentsverkiezingen in Iran) dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie van het Commissariaat-generaal (waarvan een kopie als bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd) blijkt dat de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. Zo bent u geen lid van een politieke partij of groepering. U bent enkel sympathisant van de KDPI. Uw activisme beperkt zich tot uw aanwezigheid als gewoon deelnemer op enkele betogingen, bijeenkomsten en Koerdische feesten (CGVS, p. 1 en 2). Uit tijdsgebrek zou u zelfs niet deelnemen aan alle bijeenkomsten van de KDPI (CGVS, p. 3). U zou in het kader van uw activisme nooit contacten hebben gehad met de media. Uw foto zou wel verschenen zijn op de zender 'Tish TV' nav een herdenking van de dood van Qasimlou, hetgeen echter het geval is voor tal van andere deelnemers en sympathisanten (CGVS, p. 3). Bovendien legde u hier geen bewijzen van neer. Uw activiteiten zijn duidelijk low profile en er kan duidelijk niet gesteld worden dat u als een uitgesproken activist tegen het Iraanse regime in de openbaarheid bent getreden. Op basis van deze vaststellingen kan niet geconcludeerd worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou worden aanzien.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De convocaties werden hierboven reeds besproken. De foto's waarop u te zien bent tijdens een manifestatie en het bewijs dat u geld geschonken hebt aan een Koerdische culturele vereniging doen

dan weer geen afbreuk aan de vaststellingen mbt uw laag profiel. Treffend is ook dat het betalingsbewijs dateert van 20 januari 2005 en u op 7 februari 2005 gehoord werd op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. U zou het toen niet neergelegd hebben omdat u het toen per ongeluk gewoon niet bij had (CGVS, p. 4). De algemene informatie ten slotte heeft geen enkele betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel roept verzoekster de schending in van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster zich bij het indienen van haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag, met name dat zij gezocht wordt door de autoriteiten omwille van haar activiteiten voor de KDPI.

Verzoekster legt tevens verschillende documenten voor, met name twee convocaties afgeleverd op 13/07/1386 (5/10/2007) en 14/07/1384 (6/10/2005), foto's waarop verzoekster te zien is tijdens een manifestatie, een betalingsbewijs van 20/01/2005 waaruit blijkt dat zij geld heeft geschonken aan een Koerdische culturele vereniging en algemene informatie over de situatie in Iran na de presidentsverkiezingen.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2005 de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijfstatus bevestigd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters verklaringen aangaande haar vluchtrelaas en haar activiteiten voor de KDPI.

Deze beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag werd ondermeer gemotiveerd door het gebrek aan kennis van verzoekster aangaande de leider, de secretaris-generaal en de verantwoordelijke internationale betrekkingen van de KDPI, het gebrek aan kennis omtrent de ideologie van de partij, de plaats waar het hoofdkwartier van de KDPI zich bevindt en de inhoud van de pamfletten die zij vervoerde, haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de persoon die haar in contact bracht met de partij, en het feit dat zij pas bij het tweede gehoor haar arrestatie van vlak voor haar vertrek uit haar land van herkomst vermeldde.

Het beroep tegen voormelde beslissing van weigering van verblijf bij de Raad van State resulteerde in een verwerping van het beroep bij arrest van 17 december 2008.

Verzoekster poogt door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, haar initieel voorgehouden asielrelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekster aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.1.2.4.1. Verzoekster betoogt dat er met betrekking tot de twee door haar neergelegde convocaties nergens wordt gespecificeerd met welke gebreken deze nochtans officiële documenten behept zijn. Op deze wijze is het voor haar onmogelijk om zich te verdedigen daar zij niet op de hoogte wordt gesteld over wat er precies mis is met de documenten. Nochtans zijn deze documenten essentieel in haar feitenrelaas en door zomaar zonder verdere verduidelijking en precisering de bewijskracht van deze documenten te ontkennen wordt haar de mogelijkheid ontnomen om zich te verdedigen tegen deze beweringen zodat, zo stelt verzoekster, de motiveringsplicht geschonden is.

2.1.2.4.2. De Raad wijst verzoekster op de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“er kan geen enkele bewijskracht gegeven worden aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten met name twee convocaties respectievelijk afgeleverd op 13/07/1386 (05/10/2007) en 14/07/1384 (06/10/2005), waarin u opgeroepen wordt om te verschijnen voor kamer twee van de Algemene Rechtbank van Sanandaj wegens het verspreiden van een cassette van de KDPI aan de Pasdaran universiteit. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van bovengenoemde documenten (waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd) blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten.”*, waarin duidelijk wordt weergegeven dat verzoekster de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert kan terugvinden in het administratief dossier (zie stuk 9), hetgeen verzoekster aldus had kunnen raadplegen gebruik makend van haar inzagerecht.

De Raad wijst erop dat verzoekster immers zelf de verantwoordelijkheid draagt voor (een tijdige) inzage van het administratief dossier bij de verwerende partij, gelet op de passieve openbaarheid van bestuur welke op de schouders van de verwerende partij rust, teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekster had derhalve na ontvangst van de bestreden beslissing een beroep kunnen doen op de door de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziene procedure om alsnog inzage van haar dossier te bekomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een beroep heeft gedaan op deze procedure.

Verzoekster had derhalve de mogelijkheid, gebruik makend van dit inzagerecht, in onderhavige procedure haar visie te geven op de stukken die door de verwerende partij werden betrokken in de beoordeling van haar asielaanvraag zodat thans verzoeksters stelling dat het op deze wijze voor haar onmogelijk is om zich te verdedigen daar zij niet op de hoogte wordt gesteld over wat er precies mis is met de documenten feitelijke grondslag mist.

Daar verzoekster derhalve in kennis is van het feit dat de geloofwaardigheid van haar initieel voorgehouden asielrelaas, waarvan de ongeloofwaardigheid reeds bij haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld, niet kan worden hersteld daar zij onderhavige asielaanvraag enkel baseert op convocaties die zowel formeel als inhoudelijk niet voldoen aan de vormvereisten, zoals blijkt uit een door de verwerende partij gevoerd onderzoek en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, beantwoordt de bestreden beslissing aan de vereiste motiveringsplicht.

In de informatie waarnaar door de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (administratief dossier, stuk 9, nummer 1, CEDOCA-antwoorddocument van 14 december 2009 aangaande authenticatie documenten met referte IR2009-072w), staat vermeld dat deze informatie afkomstig is van twee vertrouwensadvocaten waarvan de eerste binnen de internationale gemeenschap in Teheran de reputatie geniet zeer deskundig te zijn op het vlak van authenticatie van gerechtelijke documenten en de tweede een specialist Iraans strafrecht is. Beide advocaten staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend en werken onafhankelijk van elkaar. Uit de evaluatie door Cedoca van de resultaten van de onafhankelijke analyses van beide advocaten bleek dat deze gelijklopend waren.

De analyse van de door verzoekster neergelegde convocaties geeft duidelijk aan omwille van welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Zo blijkt dat een gerechtelijke convocatie in Iran altijd een officiële stempel en de handtekening van de ontvanger (betrokkene of eventueel een familielid) moet vertonen, hetgeen *in casu* niet het geval is, verzoekster onmogelijk in het bezit kan zijn van de originele convocaties, immers dient de originele convocatie terugbezorgd te worden aan de rechtbank en wordt de geconvoceerde enkel in het bezit gesteld van een kopie, en het registratienummer of het kamernummer op de convocaties niet correct is weergegeven.

De verwerende partij oordeelt bijgevolg terecht dat aan deze documenten geen enkele bewijskracht kan worden toegekend en verzoekster door het neerleggen van valse stukken op intentionele wijze heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor de geloofwaardigheid van het bij haar eerste asielaanvraag voorgehouden relaas niet wordt hersteld, doch dit relaas enkel in zijn ongeloofwaardigheid wordt bevestigd.

De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De voorlegging van dergelijke valse documenten volstaat zelfs om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528; RvS 18 juni 2004, nr. 132.690).

In hoofde van verzoekster kan desbetreffend geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster de daarop volgende motivering dat *“Deze conclusie wordt bijkomend bevestigd door het feit dat u verkeerdelijk beweerde dat de convocaties afkomstig waren van de Revolutionaire Rechtbank (CGVS, p. 5). Bovendien had u deze convocaties al vier jaar in uw bezit in België alvorens een tweede asielaanvraag te doen. U zou gewacht hebben om een tweede asielaanvraag in te dienen omdat u hoopte dat u geregulariseerd zou worden (CGVS, p. 6). Door het neerleggen van deze documenten, die geen enkele bewijskracht hebben en die de kern van uw relaas omvatten, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden”*, ongemoeid laat zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.1.2.5.1. Vervolgens betoogt verzoekster dat de Commissaris-generaal zich beperkt tot het stellen dat zij geen leidinggevende functie heeft binnen de partij, zij enkel sympathisant is en aldus geen belangrijke functie vervult in de partij. Verzoekster stelt dat er voorbijgegaan wordt aan het feit dat zij al twee oproepingen heeft gekregen en tevens haar vader is ontboden bij het gerecht, precies omwille van haar. Uit de convocaties blijkt dat zij wel degelijk geviseerd wordt door de plaatselijke autoriteiten, aldus verzoekster. In dit kader dient te worden verwezen naar de algemeen gekende toestand ter plaatse en de houding van de overheid tegenover de oppositie. Het is, zo stelt verzoekster, niet zo dat er uitsluitend leiders van oppositiebewegingen het slachtoffer worden van willekeurige vervolgingen. Bovendien stelt verzoekster, is zij een vrouw en krijgen vrouwen in de Iraanse samenleving nog steeds geen gelijke

behandeling. Het feit dat zij zich als vrouw zijnde toch uit als sympathisant van een oppositiepartij kan wel degelijk een aanzienlijk risico inhouden voor haar.

2.1.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de "*Subject Related Briefing "Iran" – Risico gedwongen terugkeer*" van 1 december 2009 (administratief dossier, stuk 9, nummer 2), die gesteund is op objectieve bronnen, blijkt dat enkel leidinggevende figuren van oppositiebewegingen die ook met name in de openbaarheid treden een reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran. Op basis van verzoeksters verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, komt de Raad samen met verwerende partij tot de vaststelling dat verzoekster evenwel niet tot deze groep behoort. Verzoekster stelt bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal dat zij gewoon sympathisant is van de KDPI, wel deelnam aan manifestaties, doch als gewone deelnemer niet met een bepaalde functie en zij geen contact heeft gehad met de media, op de publicatie van haar foto na naar aanleiding van haar aanwezigheid op een herdenkingsdienst voor Qasimlou (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3).

De stukken die verzoekster neerlegt, ontkrachten geenszins de vaststelling dat verzoekster geen leidinggevende rol speelt binnen de KDPI. Zoals reeds aangegeven kan er bovendien geen bewijswaarde aan de convocaties worden toegekend en dienen deze als vals te worden beschouwd.

Tevens merkt de Raad op dat verzoekster met haar stelling dat het niet zo is dat er uitsluitend leiders van oppositiebewegingen het slachtoffer worden van willekeurige vervolgingen en het zich als vrouw zijnde uiten als sympathisant van een oppositiepartij wel degelijk een aanzienlijk risico kan inhouden voor haar, geenszins aantoonde dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Immers komt verzoekster alzo niet verder dan het louter tegenspreken van de motivering in de bestreden beslissing, waar het toch aan verzoekster toekomt om met concrete gegevens en/of informatie de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen en zij *in casu* in gebreke blijft.

Om voormelde redenen kan derhalve niet worden aangenomen dat verzoekster om reden van haar uiterst beperkte politieke activiteiten in België een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben vanwege de Iraanse overheid. Verzoekster toont niet aan te beantwoorden aan bovenvermeld profiel, met name een leidinggevend figuur van een oppositiebeweging te zijn die ook met name in de openbaarheid treedt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat in de voormelde beslissing niet eens de redenen voor de weigering van de subsidiaire bescherming worden toegelicht. Vervolgens geeft ze artikel 48/4 van voormelde wet weer en stelt dat zij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is.

2.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst verzoekster er vervolgens op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Daarenboven werd vastgesteld dat verzoekster niet ressorteert onder het profiel van een leidinggevende figuur van een oppositiebeweging die met name in de openbaarheid treedt waardoor zij evenmin risico loopt bij terugkeer naar Iran.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoekster met de loutere verwijzing naar de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Iran niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de

zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT